

RMK I. 500/b.

(Töredék: C₂₋₃ lev.)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Haddgyök el hát az is hogy az tűzből vizet vízből is tüzet tehet, Fából
kőből, kőből viszont fát csinálhat, hőltat eleveníthet, ha ezt nem teheti, az
igasságonis erőszakot nem tehet.

Elő meg amaz nap, az melly földet, Menyet mindenéket meg éget,
Az senrigasságnak csak kis tizickellénis semmi erőt nem vehet, Az Isten
törvénye örökké meg marad, semmi ellen nem tehet.

Legyen bártiére minden bölczességrek végre monda az Papnak, Kik
azt alitiárook hogy első, tántzások tanács adásban vadrok, Akar én fe-
löllem meg főmetőkeis, ha tetzik kútollyátok.

Inkább akarok én együgyűen élni, bár bolondnak hívjának, Pimpos-
nia módra hogy sem beszélteni, csak jámbornak tarczanak, Tanácsodban
azt bátor nekem ne adgy, nincs kellett itt annak.

Igen parast módra lephra beszél vala, jó főt nem fogad vala, Magát
Isten előtt sem mind emberek előtt Pap meg mentette vala, Többet az Malom-
ban nem hegedült vala, el dolgára ment vala.

MASODIK RESZ.

Mindenek meg hallják, vörösré immáran állunk Affony bújáról,
Szerelmes Anyáknak édes gyermekökért sűrűk szakadásokról,
Vgyan ott Iphigról, kegyes szerelméről, kőszerves haláláról.

Symakos hogy látá lephra bolondságot inkább el búfult vala, Igen
nagy sírva Anyát az Leánnak főval érte vala, Egy által beszélde mi-
ként volna dolgok neki meg monda vala.

El halá az Affony mint egy agyon ütöt, csak el bánadot vala, Két
főme el dőltet, fáyát el rárította, mint lában vér nem vala, Vgyan nagy
fokáig nem szólhatot vala könnye sem ered vala.

Hogy meg esedheték, tekinté Leányát, könnye alá czordulá, Minapi
almais előbbi búyais ottan esébe jutá, Kérkezét feyére kapczolván fel fő-
val illy iaygatást tört vala.

Oli szerelmes fiam, drága szép Iphigem, leánt czókollya vala, Lám
minden örömem heában volt nekem, immár azt főntam vala, Miként als-
kossalak, mint házassiczalak, szerenczéd várom vala.

Alig hűsem vala hogy oly üdöt érjek hogy örömed láthassam, hogy
jámbor Vraddal békés lakafodon magam gyönyörkedtessem, Edes mag-
zaimban, szép vnokáimban, fővem vigáthalhassam.

C 2

En az

RMK I 500/b.

En azt vélem vala, hogy te lesz énnekem vénéfégemnek gyámola.
Sok nyomorúságban meg eper lelkemnek hogy lesz vigasztalója, Sok ideg
álmáim, kiket láttam róllád, esének mind heaban.

Képtelen dolog ez, oh felféges Isten, ilyen én nem hallottam, Sok
nyomorúságot noha immár látam, sokat megis kóltoltam, Az gonos
szerencze mely nagy feneképpen kegyetlenkedik raitam.

Oly helyen kezdette, hogyha el végezi, mindent el végez egyben, Ez
eggyetlen egy volt, más gyönyörűségem sem volt sem lében nekem, Ennyi
re meg senkit soha az nyaualya meg nem czuffolt mint engem.

Bódog Anyák azok, kiknek gyermeköket vagy gonos ellenfége,
Vagy fegyver, vagy éhség, vagy dög halál mérge, bómók elől el vőtte, No
ha méltán írnak, mégis ninczen bűnök, máfra verhetnek érte.

Kiré nehezteltyek: én sem ellenfégre, sem dögre nem verhetek, Mi
magunk fegyverre, mi magunk mirigyé szerelmes gyermekünknek, Ezer
gonoszságot ezernélis többek ez egy dologban esnek.

Vram gyilkos lárt, Vram hohérá lórt, leánya hengere lórt, Fertelmes
óltáron siralomt énnékem, idegen dologt fogot, Atkozot áldozat, vtállas
tos bárány, pogány szokás vagyon ott.

Az Istenért Vram hogy ha azt el hűsöd, hogy sent Istenünk vagyon,
hogy sent áldozatiát hogy sentül műveljük, ha ily törvényünk vagyon,
Az Istenért kérlek hogy pogány szokásra te bűved ne indúljon.

Ha pedig az tartod hogy jó kedvet találj te kegyetlenséggeddel, hogy
az mi Istenünk emberek vérevel vtállatossággal él, Kérlek hogy engem is
Iphifemmel eggyütt ez világból töröly el.

Többet ségény Ássony akkor nem szólhatá bűvet bánat el foytá, Lás
bán nem álhatá, térdére búrula, erőssen zipog vala, Vra kóservesen csak
lassu bešéddele rea így felelt vala:

Elég bűn énnékem annélkülis volna, bátor ne zúgolódnál, Az féle
haraggal nem használs most semmit, töb bűt hoš inkább azzal, Azért vgyan
intlek, hogy jó Atiámfia velem ne morgolódgyál.

Minden nyomorúság ki emberen elik, elég nehéznek tetzik, De nincz
soha nagyobb mint kik ártatlanul az nyaualyát szenvedik, az kik érdemelet
ték az míbe eszenek, mégis ióbban túrhetik.

Világhi emberen nagyobb kóserűség az miénknél nem lehet, Mert az
nyomorúság az kiben iurátok halál nélkül nem lehet, Ártatlanul pedig azt
kel szenvednetek, senki rátok nem verhet.

Mert

Mert lám sem nyomorúlt én így nem lehetek hog gyilkos ne legyek,
Sem gyilkoságotat vgy nem végezhetem hogy bűtis ne szenvedgyek, Bű
nöm kárvallással, károm siralommal hogy egybe ne rakodgyék.

El kerülhetnéd azt bizony ha akarnál Vranak Ássony monda, De
vgyan iól látom hogy erővel méggyrá, mert senki nem haitaná: Vra nékl
monda, Vayha az fogadást fel hadni szabad volna.

Atkozot fogadás nem kedves Istennél, Ássony ísmer így főla: Vra
visont monda, vay hogy diadalmot, hogy ió szerenczét adá, Abból meg
mutata, hogy az mit ígertem, ió neven vőtte volna.

Ne ígírted volna Ássony nékl monda mert nem ígírheted vőlt, Né
kem résem benne mint finte tenéked, tudod köz gyermekünk vőlt, Néked
méšárlanod szabad vőlt, énnékem óltalmaznom sem hagyod.

Sőt ha meg látnákis, törvényis kű lenné hogy sokkal mélrőb volna,
hogy édes Anyának az ki óltalmazná lelke gyermeke iútá, Hogy sem ke
mény bűűű kegyetlen Atiának, ki ségént fel kontzólná.

En ily szokást láttam, mi keuesset éltém, de bár ne éltém volna, Fel
ferdült leántól Anya híre nélkül meg jót sem végez Atia, ha férnek adgyá
kis, köz tanáczzal élnek, eggyik el nem adhatia.

Miczoda társaság az mi házasságunk, ha nincz igasság kőšrűnk, Mint
egy kegyetlen Vr, nem mint jó házastárs hatalmaskodol raitunk, Szabado
ságot sem hatz, nyomorúságunkban életűnkrol hogy főllyunk.

Azt hűsem hogy ebben, melly vitéz ember vagy, mutatni azt aka
rod, hogy meg sem rőtens mikor mag atódnak testet kardval moczkon
dod, hogy mind el álhatod bátron el nézheted, mikor vére kű ontod.

Oh kegyetlen ember csak bōmetis értelám meg sem hunyodtia. Meg
kérkedik velle hogy minden diczirie, máštőlis azt kívánnya, hogy gyí
kosságáért jó embernek tarczak, csak mind ez akarattia.

Ha tenéked nem kel, ha Sarkánya lőttél, nekem édes gyermekem, Az
tennen véreder ha te meg vtáltad, nekem mégis szerelmem, Harte meg dō
hóttél, akar csak énnékem enged meg had szeressem.

Tudod bűn embernek vtálni magzatiát, nagyobb bűn meg nem őhni,
De mindennél nagyobb az kihōz bizhatnék Atia miat el vešni, Kēs volna
meg halni az oktan Vadis, hogy sem mint azt mivelni.

Ha oštoznunk kel vőlt ez dologban velem, nem igazán oštoštál,
Mint keuednek kellett köz iōt veštegeted, nekem semmit nem hadtál, Bűbā
siralomba, nagy nyomorúságba im elégbe iútatál.

C 3

Oh kō

Oh kőfáltól fakat, oh fa természetű, Vadok teyén tartatot, Vassal kő-
vácztól hogy ilyen fene vagy, az te süved rakodot, Talám egy csep-
véris, ki emberről volna, te beléd nem adatot.

Ki látta hogy csak egy könyve czeppent volna, maga minden ember
sír, En magam, leányom, jó atyámfiai, senki magával nem bír, Edes gyer-
mekének vérére somiuhult, gyilkos mégis mennyit túr.

Hogy nem lártz, oh véset leányom, eregy el, sűvem hamar hozzája,
Ettel térdeidre, könyörög előtte, ha valámit meg bánna, Szóval, sírasod-
dal fene vas elmeye hozzád ha meg lágyúlna.

Igy ír vala Asszony, várost azonközben az hír íobban el telé, Az kit
láték fónak az előtt tart vala, minden ember el hűvé, Sípót, hegedülést,
vigh lakodalmokat minden ember le tévé.

Czak el álmeikodnak, csak tővel czouálnak, vagyon oly nagy bán-
kodás, Eggyik somfédőgből másikba futozás, oly igen nagy süttogás,
Az egész városon séllel minden háznál czoda nagy somorkodás.

Ifiak, asszonépek, gyermekek, leányok mindnyáian sírnak vala, So-
kan meg nem értik, de hogy rőbbit látniak, ottan fakadnak vala, Mint ha
minden helyen halotasház vóna, oly nagy kősergés vala.

Mint egy nagy czudára, mert vgyanis bizony elég nagy czuda vala,
Vtázról, piatzról, minden sugolyakból oly nagy rohannás vala, Ki elől
ki vtól, mind begény mind bódog vduar házhoz fűt vala.

Meg kő földokről is kik hallották vala, mind bé gyűltenek vala, Száns-
talan sűrő nép mint egy Vrtorára bé takarodik vala, Mennél többen pe-
nig iőtten tőnek vala, annál somorúbb vala.

Mint ha mindeniknek feyét fedték volna, neha halgatnak vala, Neha
nagy hirtelen fel czattannak vala, esmet meg sűnnek vala, hadnagy leányá-
nak miként lenne dolga, csak alig váriák vala:

Kiváltképpen az kik az előtt Iphissel esmeretesen éltek, Mint egy farka-
ray mek sírva nagy zengéssel loitonként fel tővének, Vrak sűp leányi min-
den gyáz ruhában Iphishöz bé ménének.

Ki ki hogy iút vala kezét czapia vala, el sívalkodik vala, Oly sere-
mes bóckal egymást meg ölelvén, egybe bűrtülnek vala, Az egész háztáya
vgyan czattog vala, oly nagy iaygatás vala.

Szömeköt meg tőrlék nagy sereggel Iphis Atia előtt áll vala, Mint
egy Isten előtt, edes Atia előtt mind térdre estek vala, Szinte mint egy Oltár-
két kezét meg kapta, ilyen könyörög vala:

Drága

